

Dorotka Doležalová (17 let): Přežije pouze nejsilnější

Ano, asi před 300 lety by si možná všichni studenti mysleli, že jsem se zbláznila, ale je to tak. Píše se rok 2307 a já se netěším na prázdniny.

Jmenuji se Annie a o prázdninách mi bude 17 let. Můj svět je téměř stejný jako ten před 300 lety, ale něco je přece jinak. Přelidněnost planety se stala celosvětovým problémem, a proto se hlavy všech států rozhodli pro radikální krok. Zavedli tzv. Zákon silnějšího, podle něhož všechny děti ve věku 17 let podstoupí tzv. výcvik.

Někdo by si mohl myslet, že se budeme učit skákat do dálky nebo rychle běhat, ale název výcvik je pouze kamufláž. Po dobu letních prázdnin jsou děti zavřené v táborech, kde jsou vystavovány různým podmínkám, jako je střídání zimy a tepla, naočkování bakterií a podobně. Kdo do konce prázdnin neonemocní, ten si vysloužil právo na život na této planetě, ostatní jsou bez milosti utraceni.

Ano tyhle prázdniny by mohly být moje poslední. A začínají už za 2 dny.

.....

Zavrtím se a židle pode mnou zavrže. Jsem opravdu šťastná, zítra nás pustí domů, zítra už můžu začít zase v klidu dýchat, zvládla jsem to. Přestanu dávat pozor na výklad o tom, co všechno pro nás vláda dělá a otočím se na svého bratra Jacka. Ups, zapoměla jsem asi zmínit, že mám dvojče. Je nějaký bledý. No to je jedno, hlavně že pořád žijeme. Na chvíli se zamyslím nad tím, jak by můj život vypadal bez Jacka. Proboha, okamžitě tu myšlenku vytlačím z hlavy, to by bylo strašné, to bych nepřežila. Vzhlednu k tabuli a všimnu si, že se nám mezitím vyměnila učitelka. Rychle popadnu sešit a začnu si psát poznámky.

Někdy v půlce výkladu o historii zaslechnu zakašlání. To ne a já doufala, že poslední den už nikdo nezemře. Zakašlání se ozvalo znovu a hlasitěji. A ozvalo se přímo za mnou. Najednou se cítím, jako by mi na hlavu dopadl balvan. Ten hlas, který kašlal, totiž znám. Víím, že je to on, ale nesmím se otočit, nesmím na něj upozornit. Je pozdě. Učitelka mačká červené tlačítko u tabule a do třídy vstupuje muž od hlídky. Ne, prosím ne. Muž dojde až k mému bratrovi a trhnutím ho postaví na nohy. Za loket ho táhne před tabuli. Víím, že bych měla mlčet, ale je to silnější než já.

„Nechte ho, pusťte ho, prosím, prosím,“ utíkám za mužem, který vleče mého bratra, ale zastaví mě ruka jeho kolegy, který přichází. Drží mě, abych se mu nevysmekla, zatímco ten druhý staví Jacka k tabuli a vytahuje pistoli.

„Je mi líto, ale nejsi uzpůsoben k životu ve světě,“ deklamuje muž se zbraní jako již nejspíš tisíckrát před tím a vpaluje Jackovi kulku do hlavy.

„Ještě něco bys nám chtěla říct, holčičko?“ zeptá se mě muž se zbraní.

Neodpovídám, protože v tu chvíli se hrouším. Cítím se, jako bych umírala spolu s Jackem. Nedokážu si představit život bez něj. Ze ztuhlých prstů mi vypadává propiska a s cinknutím dopadá na podlahu.

Je to ironické, protože mám pocit, že mi mezi prsty právě proklouzlo úplně všechno.

.....

Zarachotí mříže a já spolu s ostatními dětmi vycházím po dvou měsících z výcvikového tábora. Před brankou stojí davy rodičů a mě je najednou těžko. Jednou z největších nestvůrností výcviku je fakt, že rodičům neoznamují, co se děje v budově. Dívám se do napjatých tváří rodičů, které se u některých změnilo na výrazy zoufalství, když zjistí, že jejich dítě mezi ostatními není. Prodírám se davem, až ji konečně uvidím. Stojí trochu stranou, nikdy neměla ráda davy. Rozběhnu se k ní a obejmeme se.

Dlouho se přemáhá, ale já vím, že se zeptá, musí se zeptat.

„Jack?“ hlesne tichounce a já pouze zavrtím hlavou. Pak se obě rozpláče. Probere nás až hlasitý a srdceryvný pláč, který jakoby se ozýval všude kolem nás. Všichni ti šťastní se už raději rychle vypařili a na místě zůstávají pouze nešťastní a truchlící rodiče. Pohlédnu na mámu a naše usazené oči se setkají. Víme, že myslí na to samé co já. Právě teď na to asi myslí všichni, kteří stojí kolem nás. My všichni cítíme v srdci pomstu. A nestydíme se za to, protože kdo vymyslel něco tak příšerného jako je výcvik, ten si nezasluhuje místo na téhle planetě.

Ten si zasluhuje smrt.